

Sõna

**See on maa, mille eest
hoolitseb Issand, su
Jumal, millel alaliselt,
aasta algusest aasta
lõpuni, viibivad
Issanda, su Jumala
silma. 5Ms 11:12**

Mõte

Inimene vajab, kasvõi ebateadlikult, mingit kindlat pidepunkti. Eriti vist praegusel ajal. Ja eriti vist praegusel ajal saab üha selgemaks, et seda kindlat pidet ei leia ebakindlast maailmast, vaid seda tuleb otsida väljaspoolt. Jaanuari juhtsõna annab meile ilusa töötuse – mis ka poleks, ajaliselt ning ruumiliselt on Looja ja Lunastaja silmad ja Ta hoolitsus sellel, mis inimesele antud elada. Sellel maal. Aasta algusest aasta lõpuni. Teeme kokkuvõtteid eelmisest Issanda aastast ja läheme usalduses uuega edasi!

Palve

Kallis Jumal! Kingi meile usaldust ja kasvata meie usku, et Su silmad ja hoolitsus on alaliselt meie peal! Aamen

Lühike ülevaade aastast 2021 meie koguduses

Pandeemia jätkumine ja sellest tingitud piirangud on muidugi mõjutanud ka koguduse elu. Silma hakkab jumalateenistustel osalejate ning annetajaliikmete arvu järsk langus. Endiselt on ära jäänud tavapärased piiblitunnid. Siiski on edasi toimetanud pühapäevakool, mille eestvedajaiks on olnud neli tublit koguduseliiget. Jätkunud on ka kirikukoori tegevus, mille ette astus alates septembrist noor ja energiline uus dirigent Taavi Hark. Jätkunud on ka leerikursused (kevadine leer peeti suures osas skype'i teel). Tegevust jätkab Risti Pood leerimajas. Koguduse rahakotti on tublisti turgutanud meie külalistemajast saadav tulu. Kadrina vald on oma vahenditest koguduse sisulist elu ja kirikut armsalt toetanud – kirikukellad said kõigile kuuldavalt uue, elektroonilise juhtimisega löögisüsteemi. Nagu ikka, on kiriku ukseid suvekuudel iga päev avatud olnud, aga sagedasti ka muudel aegadel. Koguduse häälekandja jätkab ilmutumist.

Nukraks teeb napp jumalateenistustel osalemine ja annetajaliikmete arvu järsk langus. Siiski leidis annetajaliikmete hulgas ka üks, kes saatis oma kogudusele kaks tuhat eurot. Jumalateenistuste arvu on paisutanud koguduse õpetaja peetud igapäevased jumalateenistused kevadel. Juba kaks aastat järjest pole kirikus laulatatud ühtki paari.

Kevadel toimusid korralised juhtorganite valimised, mille koosseis jäi igas mõttes samaks.

Kogudus müüs oktoobris ära endale kuuluva kinnistu Tapa tee 5. Sel aastal on plaanis koguduse kantselei ümber kolida leerimajja. Uueks ametlikuks aadressiks saab Viitna tee 5.

Hulja kalmistule paigaldati koostöös MTÜ Pärandihoidjaga välialtar ja mälestuspink.

Tuleb kiita neid tublised inimesi, kes ühel või teisel moel ja oludest hoolimata oma panuse kirikuellu on andnud. Aitäh! Kirik pole käputäie inimeste eraasi, vaid meie kõigi ühine väärtus.

Aasta 2021 arvudes

Ristiti 11 (aastal 2020 7), neist lapsi 5 (aastal 2020 5) inimest. Konfirmeeriti 6 (5). Laulatusi ei olnud. Maeti 9 (9), neist 6 meie koguduse liiget. Jumalateenistusi peeti kokku 112 (arvestatud ka märtsikuus peetud igapäevased teenistused. Hooldekodus peeti 1 jumalateenistus).

Aasta alguse saldo 10858,60€ Tulusid 67194,73 (põhivara müügist 29 000€. Kulused 38285,75. Aasta lõpu saldo 39767,58€. Suurem osa sellest kinnistu Tapa tee 5 müügist ja pole mõeldud jooksvateks kuludeks. Annetajaliikmeid 61 (106).

Pilk ajalukku.

PHILIP MACDONALD:
Mind paneb kirjutama usk...

Philip MacDonald sündis 5. novembril 1899, Inglismaal, Londonis (vana kalenteri järgi) kristlasest proosaisti ja näitekirjaniku Roland MacDonaldi pojana, šoti päritolu võimaldas tal juba varases nooruses tutvuda inglise autoritega, kes valdasid suurepäraselt inglise romantismi. Noore Philip MacDonaldi vanaisa, George MacDonald, oli töötanud ministrina, ning kuulus anglikaani kogudusse, millest oli saanud riigiaparaadi mõjukas osa. Ka George MacDonald oli tegelenud kirjutamisega, süüvides põhjalikult anglikaani kiriku loomise ajalukku, mille oli rajanud Henry VIII-s. 19. märtsi 1604 peetakse anglikaani kiriku sünnipäevaks.

Philip MacDonald jätkas oma range vanaisa George jälgedes, kes väitis parlamendi ees, et ainus asi, mis teda kirjutama paneb, on usk Jumalasse.

Philip MacDonald alustas teadliku kirjutamist 1930-aastatel. Alguses kirjutas ta novelle, krimi ja põnevusjutte. Need osutusid lugejate hulgas vägagi populaarseks. 1935. aastaks oli MacDonaldist saanud üks edukamaid põnevuskirjanikke, kes väitis, et teda paneb kirjutama usk. Pea kõikidest tema romaanidest peegeldub sügavalt kristlik ja romantiline maailma-vaade.

1953. aasta jaanuaris sai Philip MacDonald Edgar Allan Poe nimelise auhinna parima lühijutu eest.

Eesti keeles on tema menukaim teos „Silmus.“ Romaani on avaldanud Kirjastus Katariina 2000. aastal. Eesti keelde on selle tõlkinud Peeter Villmann. Philip MacDonald suri 10 detsembril 1980. aastal.

Poisid Vanavabriku tänavalt.

Järg jutule „Pihlakavärvide aeg“

III osa

Diina Ummelas sulges kindlalt ümbriku kirjaga Joonas Pihlakale. Ausalt öeldes ei saanud ta poisist viimasel ajal üldse aru või kui sai, siis ainult juhul, kui poiss talle omasel moel vaikis. Ja seda tegi ta nüüd alalõpmata. Diina teadis, et selle augustikuu sündmused olid poisi ja ta perekonna elu tublisti muutnud. Kuidas teda aga selles kõiges toetada, seda Diina ei teadnud. Välisukse avamine ja sulgemine sundis Diinat võpatama. Vend Toits astus kööki ja täis otsustavust ütles ta:

„Nii, sellega on nüüd siis ühel pool.“

„Millega?“

„Ütle, õeke, kas sa pead mind tõesti rumalaks? Helistasin just tädi Margaretile Tartusse ja ta oli nõus mind majutama. Muidugi teatud tingimustel ja nii edasi.“

Diina heitis vennale umbuskliku pilgu:

„Ja mis sellest Joonase loost siis peab saama? Pidime ju teda toetama, mäletad?“

„Õde, ega head inimesed Nõgesnõmmelt siis veel kuhugi kadunud ole. Pealegi mul on plaanis veel täna Holgeri juurest läbi käia ja temaga tõrts mehejuttu ajada.“

„Selle poisiga, kes ühest silmast pime on?“

„Jah. Just temaga. Ega see kui inimesel mõni füüsiline puudus on, temast vähem inimest ei tee.“ Toits istus taburetile ja lehitses lauale vedelema jäänud Hansaposti kataloogi. Diina aga hakkas alles nüüd mõistma, et tema vennal oli midagi suuremat plaanis. Ta istus vennale vastu ja ütles:

„Nii, aitab, väikevend! Hakka rääkima!“

„Tead Diina, kui ma kooli lähen, siis on ju selge, et Joonase jaoks jääb mul aega selgelt vähemaks, aga Vanavabriku tänava poisid peavad ju kokku hoidma, olgu siis ajad pealegi nii keerulised kui tahes. Holger on arheoloogia huviline poiss. Tutvustan teda Joonasega ja asi tahe. Või on sul midagi selle vastu?“

„Vastu nüüd mitte, aga Joonas. Tead ju küll tahab nagu omaette olla ja nüüd see lugu veel tema vanaonu härra Tunglaga.“

„Vana Reaalaine hoidku vaid madalat profiili ja olgu üldse kuss. Kunagi ei ole mõistlik sündmustest ette tormata. Anna Joonasele aega atra seada, nagu vanasti selle kohta öeldi.“

„Toits, anna andeks, aga ma ei saa siiaamaani aru, mis pani teid kahte nendes vanades minevikuasjades üldse sorima. See ei puutunud ju absaluudelt sinusse?“

„Aga Joonasse puutus ja Joonas on meie sõber ning häid sõpru tuleb alati hoida, muidugi juhul, kui neid üldse on.“

Toivo oli täis sellist otsustavust ja pinget. Diina polnud enne venda niisuguse nurga alt näinudki.

„Õeke, tee mulle nüüd üks tass korralliku kohvi ja pane rohkem suhkrut sisse. Ma lähen Holgeri poole.“

Diina asus tegutsema, aga venna motiividest ta veel ikka aru ei saanud. Tema väike vend oli viimaste nädalatega palju muutunud. Mingi kummaline energia seestpoolt täitis noormeest pealaest jalataldadeni ja Diina ei mõistnud seda. Kuidas isa õde, tädi Margaret Toitsi seal Tartus küll välja kannatab?

Samas teadis Diina, et mõned inimsuhted võivad piki aastaid nii sõlme keerduda, et neid tagantjärele lahti harutada tundub pea ilmvõimatu. Muidugi Joonase lugu arvesse võttes võis ju käituda nii üht kui teistmoodi, aga selle looga olid ju seotud ka täiskasvanud ning juba see teadmine sundis Diinat ettevaatlikuks jääma. Ta tõstis kohvitassi ja suhkrutoosi Toitsi ette lauale ja ütles: „Vend sa tead, et Joonas meeldib mulle ja ma tahaksin selles loos rohkem kaasa lüüa, kui kõrvaltvaatajaks jääda. Heldeke, ka mina olen Joonase sõber!“

„Iscenesestki mõista, aga siit sulle üks küsimus: sa oled plika ja mida plikad siin õigupoolest ära teha saavadki?“

Diina jalad hakkasid värisema. Kui ta ei oleks mitte taburetil istunud, oleks ta nüüd kindlasti üllatusest maha prantsatanud ja võimalik, et pahklule viga teinud.

„Ja nii räägib minuga mu oma lihane vend!“

„Usu mind, Joonase isa Vahur ütles sulle täpselt samamoodi. Üleüldse naistel on pidevalt selline komme kohe oma nina igale poole toppida.“

Diina jäi poolelt sõnalt vait. Nüüd tundis ta venna vastu vastikut vihatorget. See sai alguse kuskilt sügavast südamesoppist ja liikus aegamisi üles kurgu poole. Järsku tüdruk tõusis ja läks ust selja tagant kõvasti kinni lüües oma tuppä.

„Mida ma siis nüüd nii väga valesti ütlesin?“ hüüdis Toits talle järele. Aga kaua aega tal selle üle juurelda enam ei antud. Tuli minna Holgeri jutule ja sealt edasi Pihlakate tallu. Toits pöördus vana halliks võõbatud puumaja juurest Vanavabriku tänavale. Üks kohalik joodik palja ülakehaga kondis temast mööda ja küsis segaselt pomisesdes kolm eurot õllepudeli ostmiseks. Ilma selleta olevat peaaegu võimatu elu karmust unustada. Toits vihastas. Temas tõusis mingi seletamatu viha kõigi joodikute vastu, kes oma tervist päev-päevalt hävitasid. Ta nähvas ükskõigselt:

„Kuule mees, sa vajad abi. Mine Lootuse külla!“

Aga joodik vihastas samuti ning näitas Toitsi poole rusikat. *Järgneb.*